

Lévai Balázs

Beállítás

ponyvarákenrol

Lévai Balázs

Beállítás

ponyvarákenrol

ATHENAEUM

Copyright © Lévai Balázs, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 557 7

Felelős kiadó: az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámin
Szerkesztette: Darvasi Ferenc
Olvasószerkesztő: Ács Eleonóra
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Cserkuti Dávid
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Alföldi Nyomda Zrt.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*A történet és szereplői a képzelet szülöttei.
Figyelem: A képzelet nyomokban valóságot
tartalmazhat!*

Intro

Puska tarkójáról egy kövér izzadságcsepp vetette magát a mélybe. Elviselhetetlen volt a hőség a konténerirodában, az asztmás Béla nem bírta a légkondit, csak egy rozoga ventilátor pörgette a benn álló fátyolos cigifüstöt. Muszáj a maximumot kihoznom magamból, gondolta Puska, engem nem fog olyan könnyen bedarálni, mint Timurt vagy Bertalant. Béla szürkére mosott atlétában és bokszeralsóban üldögélt a szebb napokat látott, irdatlan asztalnál, előtte kerek cseréptálban több száz csikk hevert, lábainál egy csüngőhasú kismalac aludt békésen. A Soundcheck Fesztivál igazgatóját a háta mögött mindenki Alkubélának hívta, nála a tárgyalások végére mindig jelentősen csökkent a másik fél által javasolt összeg. A tulajdonosok azt követően nevezték ki Bélát fesztiváligazgatónak, hogy a színpadról koncert közben leesett és lábát tört baszszusgitáros kórházi ágyánál a jókívánságai mellett az 50%-os gázsilevonás hírért is közölte a zenekarral. Kicsit stresszes lehet az élete, futott át Puska fején, mikor érvelése közben a földdel bélelt csikktemetőre nézett, de csak nem fogom megsajnálni!

– Mi már nem azok vagyunk, akik akkor voltunk, mikor fogalmad sem volt róla, hogy kik vagyunk! – folytatta Puska a görnyedten ülő Béla győzködését, aki elmélyülten tisztogatta a körmeit egy fogpiszkálóval. Lendületes érvelését az ágy melletti kisasztalon megcsörrenő telefon zavarta meg. Puska tudatalattija az első két alkalommal kizárta a kellemetlen zajforrást, noha a másik fél bosszantóan kitartónak bizonyult. Az első hullámot beleálmodta az éppen zajló gázsivítába, a kiélezett szituáció miatt eszébe sem jutott felvenni. A házi telefon második csengéshulláma már egy átmeneti tudatállapotba billentette, addigra majdnem sikerült a tavalyi összeg másfélszeresét kiharcolnia Bélától, érthető, ha félálomban úgy döntött, ezt a meccset még lejátssza. A harmadik roham végérvényesen átrángatta a valóságba.

Ha a zenészeimmal lenne bármi gond, futott át Puska fején, akkor mobilon keresnének. Ki a halál hív vonalason? Fejfájása erősségéből reggelenként elég jól meg tudta tippelni a pontos időt, de felháborodása most felülírta ezt a képességét. Különben is, hergelte magát tovább, vezetékes telefont már nem használnak az emberek, senki nem mondta ennek az idiótának? Ismerősei közül csak az anyjának és a bátyjának volt vonalas telefonja; előbbi majd harminc évig várt rá a szocializmusban, így az ő romantikus ragaszkodását megértette Puska, míg utóbbi rendszergazdaként szentül hitt a hamarosan bekövetkező digitális tűzvészben, amit egyedül az analóg vezérlésű, vonalas telefonok élhetnek túl. Nem adja fel, dühöngött Puska a folyamatos csörgésen, ez bármire képes, az ilyenekből

lesznek a sorozatgyilkosok és a valóságshow-szereplők. Káromkodva felült az ágyban, és megpróbálta a helyére rendezgetni az arcát. A sötétítő függönyök résén behasító napfény már széles csíkot húzott a huzonegyes szoba falára.

– Mi van? – szólt mogorván a telefonba.

– Jó reggelt kívánok, Kovács Anita vagyok a Táltos csárdából. Fegyvernek Tibort keresem.

– Találat. Mit tehetek önért?

– Ha jól tudom, ön a Black Sheep nevű zenekar menedzsere. Tegnap este nálunk léptek fel egy zártkörű rendezvényen.

– Pont így. A számla miatt hív? A szivarosok azt mondták, mindenre a vendégeik vagyunk. Jó – ásított egy nagyot Puska –, a Chivas talán túlzás volt a fiúktól. De tudja, hogy van ez. Éjjel kettő után már csak egy üveg 12 éves scotch tudja helyrebillenteni a zeneszek egóját. Vagy kettő.

– A fogyasztásukkal semmi gond nincsen, a meghívóik rendezték a számlát.

– Akkor miért vert fel hajnalok hajnalán, életem?

A vonal túlsó végén súlyos csend, majd némi zavart köhécselés hallatszott.

– Hát, szóval... Hiányzik egy lovunk.

– Pardon? – kérdezett vissza Puska, akit három év zeneipari menedzserkedés után nehezen lehetett zarba hozni, most mégis azt hitte, rosszul hall.

– Eltűnt az istállóból az egyik lovunk.

– És ehhez mi közöm?

– Azt gyanítjuk, maguk vitték el. Nagyon aggódnak, Ruby Tuesday különleges bánásmódhoz szo-

kott versenyló, nem szereti, ha kizökkentik a napi rutinjából.

Mit mondjak akkor én?, gondolta Puska, aki ölni tudott volna egy fájdalomcsillapítóért és egy csésze kávéért. Nyugodt körülmények között kedvenc írójával, Krúdyval értett egyet, ő is kis üvegpohárból szeretett a legjobban kávézni, ahogy a budai Bambiban a mai napig szervírozzák, nem pedig csészéből vagy bögréből, ami az erkölcstelenség határát súrolja az író szerint, de ebben a pillanatban egy műanyag poharas gépi kávéért is örök barátságot fogadott volna.

– Asszonyom, nagyon megtisztelő, hogy ránk gyának, komolyan, minden magára valamit is adó rockzenekar büszke lenne a feltételezés hallatán. De sajnós, el kell keserítsem – találta meg lassan Puska a menedzserhangját. – Ne tévessze meg a nevünk, a bárány csak álca, állatügyekben elég passzívak vagyunk. Mi nem vittünk el semmilyen lovat a csárdájukból, de még egy nyomorult csirkét sem. Nagy Feróékról mesélték, hogy élő csirkét daráltak a színpadon a nyolcvanas években, de később megdőlt ez a legenda. Valójában a CPg csirkézett, de zavaros a sztori. Az egyik koncerten a punkok valahogy levadászták a zenekar csirkéjét, és annyi lett szegénynek. Mondjuk, le is csukták a komcsik a CPg-t. Ha engem kérdez, jogosan: minek viszik koncertre a csirkéjüket?

A vonal másik végén újra pár másodperces csend állt be.

– Nézze, Tibor, a lovászfíú éjfélkor nézett be utoljára az istállóba, akkor Ruby Tuesday még békésen vacsorázott. Reggel hatkor viszont hűlt helyét ta-

lálta. A pincérek szerint maguk jöttek el utoljára a csárdából, finoman szólva sem józanul. Hangoskodtak, üvöltöztek, lepisilték Hófehérkét és a hét törpét, krumplival dobálták a szélkakast, versenyt futottak a galopp-pályán, majd a *Goodbye, Ruby Tuesday*-t énekelve távoztak. Ebből gyanítjuk, hogy esetleg maguk vitték el.

– Anita, drága, értse meg, az én zenekaromban senki nem tud lovagolni. A darts a legkeményebb sport, amit életükben űztek. Ráadásul mindegyiknek van valami allergiája, a lószőrtől például fulladnak. Anyyira bénák, hogy ha nem kezdtek volna gitározni a középiskolában, ma vonatokat fényképeznének és a *Mr. Masturba* lenne a kedvenc daluk a Tokyo Cinema Clubtól. Mit kezdenének ők egy lóval?

Puska kezdett felpörögni. Mindig ez történt, ha egy beszélgetés számára szórakoztató irányt vett. Édesanyja szerint ügyvédnek kellett volna mennie, a vásárnapi húsleves kanalazása közben gyakran hallgathatta végig, micsoda pazarlás idegesítő beszéd-készségét holmi zenekarokra fecsérelnie.

– Szabadjon azt is megjegyezniem – folytatta nagy elánnal, miközben kikászálódott az ágyból és odalépett az ablakhoz –, Hófehérkét biztosan nem becsstelenítettük meg. Ezt kikérjük magunknak. A zenészeim köztudottan udvariasan viselkednek a hölgyekkel. A törpékről ugyanezt nem merem kijelenteni. De hadd mutassak rá elmélete leggyengébb pontjára: a Rolling Stones! Drága hölgyem, a mi zenei szentháromságunk a Beatles, a Radiohead és a Daft Punk. Ez fontos, meghatározó döntés egy banda életében, amivel nem

szokás viccelni. Hogy jönne ide a Stones? Egyáltalán, ki énekel ma szétcsapva Rolling Stonest? Legfeljebb a balatongyöröki gasztroblues fesztivál headlinerei, nem egy olyan trendi, elektro-pszichobeat banda tagjai, mint a Black Sheep. Nálunk az ilyen stílusidegen szó-rakozás elképzelhetetlen. Anita, higgyen nekem: mi betépve is tudjuk, kik vagyunk és hova tartunk.

Puska, miközben folytatta eszmeftuttatását zenekarra ars poeticájáról, félrehúzta a függönyt és kinézett a panzió mögött elterülő parkra. Szép volt, olyan vidéki panziósan szép. Egy kertész éppen a fűvet nyírta, fiatalabb társa a bokrokat metszette hatalmas ollójával. Hét ágra sütött a nap, a tenyérnyi játszótéren gyerekek randalíroztak, és...

– Szürke? – kérdezte Puska váratlanul, egy lélegzetvételnyi szünet után.

– Tessék? – kérdezett vissza a hölgy.

– A ló, amit keresnek, szürke?

– Ruby Tuesday? Igen, szürke, fekete sörénnyel.

– Akkor megvan, itt legel a kertben... Bocsánat, egy év kihagyás után tegnap játszottunk először. Még be kell melegednie a srácoknak – mentegetőzött Puska. Letette a telefont és fáradtan visszadobta magát az ágyra. A pillantása találkozott a bejárati ajtó mellett álldogáló Szundiéval, aki mint a panzió személyiségi jogaiban korlátozott őrzője, szúrós szemmel nézte őt.

I.

Egy évvel korábban Puska gondterhelten ült a laptopja előtt a nagymamájától örökölt újlipótvárosi garzonban, és a megfelelő kifejezéseket keresgélte élete legnehezebb Facebook-posztjához. Zilált, szanaszét álló szőkésbarna haja hűen tükrözte lelkiállapotát. Timurral és Bertalannal délelőtt a Restiben alaposan átvették, mit és hogyan írjon a zenekar leállását bejelentő hivatalos közleménybe, már csak az utolsó simításokat végezte a szöveg: „Általános mentális és fizikális kimerültség... A zenekar jobbnak látja frontemberük egészségének a megóvása érdekében lemondani a turné további koncertjeit... Aggodalomra semmi ok, Hegemony kimerült, a sokévnnyi megfeszített munka megviselte a szervezetét, ezért revitalizáló kezelésben részesül egy vidéki egészségügyi központban... A gyógyulás érdekében a zenekar bizonytalan időre felfüggeszti működését” – zárta le Puska a banda oldalán megjelenő posztot. A sorok között gyakorlottan olvasó rajongók drogelvonóra asszociáltak a hírből, ami nem a véletlen műve volt – kollégái javaslatára használta a könnyűzenei életben jól ismert kli-

séket Puska. Ha már kényszerűségből le kell állnunk, dűnnyögte a hír gépelése közben, legalább a mítosz hízzon.

Timur a Daddy Cool, Bertalan a Superlativus zenekari menedzsereként dolgozott, mindkettőjükkel szoros, napi kapcsolatban állt Puska. Mint három alvászavaros tőzsdealkusz, folyamatosan tájékoztatták egymást a piaci hírekről és pletykákról. A három zenekar nagyjából ugyanabba a friss nagyszínpados kategóriába tartozott, még ha műfajilag kicsit mást is képviseltek: a Black Sheep elektronikus pszichobeat-ként határozta meg a saját stílusát, bár jó néhány daluk erős art rockos hatásokat mutatott, a Superlativus a kezdeti szalonpunk után dallamos norvég halászmétálba csúszott át, míg a Daddy Cool laza mocsok-rockban utazott. A három menedzser minden hétfőt akkurátusan a Klauzál téri Restiben kezdett tizenegy órakor, és mindig ugyanazt rendelték Verától, a csinos szociológushallgató pincérlánytól, akinek Timur kitartóan és sikertelenül udvarolt: egy presszókávét – Puska szigorúan üvegphárban –, egy, a hétvége viszontagságait elsimító gyögysört, és egy pár roppanos bécsi virslit dijoni mustárral és vajas zsömlével. A gondterhelt arcok az első falatok után kezdtek kissé elernyedni.

– Kötelező a drog, az egésztest erre kell építeni – magyarázta aznap délelőtt Timur teli szájjal Puskának, aki panaszkodott, nem tudja, mit írjon a Facebook-posztba. – Mint az istenes versek a költőknél. Ki lehet hagyni, de semmi értelme.

– A közönség elvárja a spirituális kísérletezést – tette hozzá komolykodó arccal Bertalan. Ő képviselte a nyugalmat és a tekintélyt parancsoló szakállt az asztalnál. – Ezért értik meg a leállást is. A művészek nem lehetnek biztonsági játékosok.

– Pontosan erről van szó. Dugjanak feszt, igyák vödörből a bourbont, pörgessék a cuccot, vonatozzanak négykézláb, rőfögve a Gozsdu-udvarban. Hányják le a taxi hátsó ülését, még ha közben érettségi tétel is lesz belőlük. Sőt, annál inkább! – mondta Timur és a zsömle csücskét a maradék mustárba tunkolta. Ijesztően gyorsan evett, szinte másodpercek alatt belapátolta az ételt, amit elé tettek. Nem a falánkság motiválta, egész életét áthatotta a hiperaktivitás; egy kávéházi asztal mellett ülve is azt az érzetet keltette a szemlélőben, mintha csak egy pillanatra állt volna meg a maraton egyik frissítőállomásánál.

– Helyettünk is próbáljanak ki mindent, amire mi gondolni is csak három sör és négy túske után merünk – bólogatott egyetértően Bertalan, miközben rágyújtott egy saját sodrású cigarettára.

– Cserébe a gyereklemezen kívül bármit megbocsátunk nekik – mondta Timur és a galacsinná gyúrt szalvétáját a sarokban álló szemetes felé dobta. – Hárompontos, yes!

– Értem. Inkább büntudatuk legyen, mint hiányérzetük – összegezte a hallottakat Puska. Ő volt a legfiatalabb közülük, alig három éve dolgozott a Black Sheep mellett, mentoraként tekintett a két idősebb srácra, akik már számos válsághelyzeten, zenészkirú-

gáson és újjáalakuláson voltak túl a saját bandáikkal.
– Az elmélet egyetlen gyengesége, hogy istenes versekbe még senki nem halt bele.

– Honnan tudod? – tárta szét a karját Timur. – Van olyan statisztikánk, hány olvasó esett össze József Attila vagy Ady Endre istenes verseinek az olvasgatása közben? Na ugye! Szerintem elég sok. A spiritualitás még a felhasználói oldalon is veszélyes terep.

Furcsa viszony fűzte össze hármójukat. Mintha egy titkos szabadkőműves társaság tagjai lettek volna, akik egyszerre bajtársai és riválisai egymásnak: képesek voltak olvasni egymás tekintetéből, és biztosan számíthattak a másik segítségére, de bármelyikük sikere paradox módon a többiek boldogulását veszélyeztette. Ha a Superlativus ötven emberrel többet vitt be a Bridge Klubba Győrben, mint két héttel korábban a Black Sheep vagy a Daddy Cool, akkor hétfő délelőtt felerősödött a gyógysör kesernyés íze menedzsereik szájában. Nem irigységből fakadt ez a keserűség, inkább az állandó versenyhelyzetből, amiben legfeljebb hónapokra érezhették biztonságban magukat.

Nyáron kiegyensúlyozottak voltak a hétfő reggeleik, egyik banda sem kezdett szárnyalni vagy zuhanni, magabiztosan hozták korábbi eredményeiket. A színes napernyők alatt üldögélő menedzserek könnyedén sztorizhattak az üzemszerű működés zavarairól: melyikük frontembere hisztizett, mert nem sikerült időben találkoznia a dílerével, vagy melyik zenész nője verte ki a balhét a backstage-be beengedett kiscsajok miatt. Viszont az ősz nem indult biztatóan a Black Sheep számára. Már az előjelek sem

voltak kedvezőek: át kellett variálni a bevált várossorrendet, mert a kinézett dátumok egy részére a helyi szervezők más zenekarokat foglaltak le. Puskának sok telefonálásba és zsonglörködésbe került, mire kialakult az őszi klubturné-menetrend.

Tavaly még velünk kezdték a naptárazást, most meg alig férünk be a programba, mi a fene történik itt? Mégis ki kellett volna jönnük az új lemezzel idén?, morfondírozott Puska. A kedvezőtlen prolog után már nem is lepődött meg, mikor a turné első hétvégeje összeomlással indult.

Baja soha nem tartozott a Black Sheep erős bástyái közé, ennek ellenére gyakran kezdték ebben a Dunna bal partján fekvő városban a turnéikat. Ez a hely komfortosan messze esett mindentől, az itteni szereplés nem vert országos hullámokat, ki lehetett próbálni az új setlistet, Dömper beállíthatta a hangcucc arányait, és Hegemony is nyugodtan kísérletezhetett a koncert előtti szalonspicc tökéletesítésén.

A filozofikus hajlamú énekes úgy vélte, a színpad a transzcendencia temploma, ahova sem józanul, sem részegen nem szabad belépni. A finom átmenetet, profánul szalonspiccnak nevezett állapotot kell megtalálni, ami a szürke valóságból a színpad varázslatos világába vezet át. Hegemony úgy vélte, a színpadra lépéshez szükséges alkoholmennyiség nem egy márványba véshető itallap, aminek segítségével bármikor pontosan ugyanúgy előidézhető a kívánt állapot. Szerinte a szalonspicc együtt változik az utána vágyakozó emberrel, ezért minden szezonban be kell állítani a megfelelő adagot és összetételt. A turnék első kon-

certje tehát mindig a kísérletezés jegyében zajlott, Dömper a potméterek, Hegemony az üvegek beállításaival bíbelődött, és ebből a szempontból Baja ideális helyszínnek tűnt.

A Black Sheep öt évvel korábbi, első bajai koncertjére alig harminc ember volt kíváncsi, de az évek során kétszáz-kétszázötvenre nőtt a fizető vendégek száma, ami helyi viszonylatban kiemelkedőnek számított. Most viszont tíz perccel a kezdés előtt alig nyolcvan lézengtek a Víztorony Klub színpada előtt. Puska az ilyen vészhelyzetekben pontosan tudta a dolgát. Nyugtatgatta és bátorította a zenészeit, hanyag testtartással mellébeszél, rossz időzítésre, a fiatalok nagy számban történt elköltözésére, a párhuzamosan zajló városi szépségkirálynő-választásra hivatkozott, és a következő koncertek biztató elővételes jegyeladásaival próbálta egyben tartani a bandát kezdésig.

Csak a színpadra lökdössem fel őket jó hangulatban, szuggerálta magát Puska, utána már nem lesz gond. Hegemonyt viszont nem tudta átverni a menedzser. Ő, ha valami szokatlan, az idegvégződéseit ráncigáló feszültséget érzett a levegőben, pillanatok alatt képes volt finoman alakuló szalonspiccét pánikrészegségbe fordítani. Ennek egyértelmű jeleként egyes szám harmadik személyben kezdett el beszélni magáról, mintha valami spirituális médium közvetítő gondolatait a külvilág felé.

– Hegemony szerint ma este az élet nem full színpompa – mondta komoran bámulva az öltöző ablakán túli semmibe.

– Az EKG-d meg szinkópa, tudom, Hege, mikor beversz két kávét négy rummal szinkronban. Ne aggódj, nem lesz itt semmi gond, minden turnéindítás nehézkes egy kicsit. A rákenrol, az nem egy tánc! – próbálta oldani a helyzetet Puska, aki betegesen vonzódott a dalszövegekből vett idézetekhez. Nem indult jó esélyekkel, látta már néhányszor ezt a koncert előtti jelenetet. Pontosan tudta, ha az énekes elindul a személységhasadás éles kavicsokkal felszórt ösvényén, nem sokat tehet ellene, legfeljebb a romeltakarításban jeleskedhet.

– Azt mondja nektek Hegemony, a zene nem zene, a szöveg nem szöveg. Senki nem tudja, hogy jön vagy megy – közölte az énekes, miközben már a lézengő közönséget figyelte és nagyokat kortyolt a kezében tartott műanyag pohárból, amiben valami ijesztően élénkzöld színű ital lötyögött.

– Mi a faszom ez, valami Petőfi-idézet? Jönnek-mennek, ezek a béna bajaiak már csak ilyenek. Ki nem szarja le, mennyien vannak? Basszunk oda, mutassuk meg a gyufatészta-zabálóknak, mi az a rákenrol – szállt szembe Hegemony depresszív hullámaival Imi Hendrix, a banda balkezes szólógitárosa, akinek szegedi születésüként a begyében voltak a híg halász-léjükkel büszkélkedő bajaiak. Öntudatos lokálpatriótaként egyik alkarjára a betyárvilág Szent Grálját, a szegedi csillagos bicska képét varratta, felette egy másik helyi nevezetességgel, egy csodásan virágzó szőregi vörös rózsával, aminek hatalmas szirmai szinte beborították két oldalról a pengét. A kompozíció miatt

gyakran javasolták társai Iminek a Bicskas'n'Roses nevű zenekar megalapítását. Másik alkarján a Beatles Sárga tengeralattjárójának képét és az 1921-es számot viselte, utóbbi a szegedi focicsapat alapítási évét hirdette, bal vállán egy kedves rajzfilmfigura képe mosolygott. Imi élete alapvetéseit hordta büszkén a karjain: a bugylibicska, a rózsa, SpongyaBob, a Beatles és a SZEOL mindenhová elkísérték. Üresen virító jobb vállára egy kokacserje képét tervezgette.

– Így is van, gyerekek! Gabba, gabba, hey! – sorolt be Imi mögé Puska, és finoman a színpadi lépcső felé kezdte tolni Hegemonyt, miközben intett Gomeznek, hogy indíthatja az intrót.

Kicsi ez az ország, nagyon kicsi, már Baja sem tud elég távol lenni, gondolta pár nappal később Puska, mikor Hegemony one man show-jának a híre gyilkos kúszónövényként feljutott a fővárosba. Rajta nem múlt a diszkrécio, hétfői reggelijükön szemérmesen hallgatott menedzsértársai előtt a Baján történekről. Szükszavúan csak annyit jegyzett meg, mehetett volna jobban is. Szerdára azonban a vírus megállíthatatlanul szétterjedt. Az egész város azon a YouTubevideón röhögött, amin Hegemony először lesodorja a színpadról a dobszerelés egy részét, mikor az *Engedd ezt el* kiáltásakor megbotlik Jóság pedáljaiban és nekirepül Bozon felső tamjainak, majd az *I'm Not The Guy Who Misses Much* közben leugrik a közönség soraiba, ahol annyira belejön annak a pár rajongónak az énekeltetésébe, hogy belenyomja a leglelkesebb kezébe a mikrofont, majd eltűnik a tömegben. A felvételen már nem látszott, amint Hegemony átvágott a meglepett

nézőkön, kiment egészen a Víztorony büféjéig, szerzett egy üveg szekszárdi kadarkát, és a zsákmánnyal lefeküdt aludni a pult melletti sörpadra. A legnagyobb karriert azok a szelfik futották be a közösségi oldalon, amiken a rajongók büszke oroszlánvadászként pózoltak a szétcsapott Hegemony fölött. A magára hagyott banda egy darabig kitartóan játszott a szólórészt, remélve, hogy hosszú hajú énekesük imbolygó árnya előbb-utóbb feltűnik a terem másik végében. Imi dupla szólóköre után Gomez is nyomott egy scratch imprót, de végül a befejező refrén nélkül voltak kénytelenek leütni a dalt. Puska abban a pillanatban, mikor látta elsodródni Hegemonyt a Víztorony bejárata felé, kiugrott a takarásból és utánavetette magát. Mire sikerült a közönségen keresztül elvergődnie a kifakult sörreklámokkal díszített pulthoz, Hegemony már édesen aludt a fotózkodó rajongók gyűrűjében. Puskát nem hatotta meg a látvány, erőteljesen felrázta és talpra állította a kantárrészeg énekest, karját a nyaka köré kanyarítva bekísérte a backstage-be. Majd felment a színpadra, sűrű elnézéskérek közepette lefújta a bulit, és megígérte a nézők kártalanítását.

Baja után Pécs és Kaposvár tűrhetően sikerült a nézőszámot illetően, bár Puska szerint ebben a katasztrófaturizmus is jelentős szerepet játszhatott. Sokan a rockblogokon korszakos jelzővel illetett bajai produkció megismétlésének reményében zarándokoltak el a koncertjükre, majd kicsit csalódottan tértek haza, mikor a pénzükért cserébe egy extrák nélküli, korrekt koncertet kaptak. Zalaegerszegre érve kifulladt az alvós szelfi hype, korábbi helyi nézőszámainak alig felét

érte el a Black Sheep. Baját követően már nagyon figyeltek a társak Hegemonyra, egy percre sem hagyták egyedül a koncertek napján, szigorú kontroll alatt tartották szalonspicckísérleteit, aminek köszönhetően ha nem is felejthetetlen, de szakmailag vállalható műsorokat adtak.

Puska görcsösen próbálta megérteni a visszaesés okát, rengetegszer végigpörgette magában a lehetséges magyarázatokat, mégsem jutott messzire. Egyszer egy topmenedzser barátja fejtegette neki egy szaunában üldögélve, hogy hat év cégvezetési tapasztalatot pontosan hat év alatt lehet megszerezni, hiába is próbálja sürgetni ezt a tanulási folyamatot, az időfaktort nem lehet kicselezni. Mint minden más hasonló gondolatot, ezt is egy szakkönyvből kölcsönözte a topmenedzser. Puska rengeteg ríktó borítójú amerikai könyvet látott a haverja egyetlen könyvespolcán, de kivételesen igazat kellett adnia a mindentudó szerzőnek. Három év alatt megtapasztalhatta, milyen egy felszálló ágban lévő banda menedzsereként dolgozni, hogyan kell aprókat lépve felépíteni egy zenekar karrierjét, de a trendek váratlan változásával most teljesen új helyzetben találta magát. Kölcsön kellene kérnem tőle egy válságmenedzsmentről szóló könyvet, elmélkedett Puska a mélyrepülés kezdetén, de gyorsan lebeszélte magát, mondván, a Black Sheep működése annyi hasonlóságot mutat egy komoly vállalatéval, mint Balázs Pali munkássága a Metallicáéval.

A zenekari leállásról kiadott Facebook-poszt üzenetével szemben Hegemonynak semmilyen drogproblémája nem volt, más frontemberekhez képest nagyon

visszafogottan élt a különböző szerekkel. Nem ugrott el, ha megkínálta valaki, de nem volt függő, nem volt saját dílere, otthon is csak egy kis biztonsági füvet tartott az olykor rátörő álmatlanság ellen. Nem volt alkoholista sem, bár a piával változó kimenetelű harcot vívott. Áttételesen ez a harc vezetett a Black Sheep leállításához. Az áttétet, egy masszív idegösszeomlás formájában, Hegemony barátnője idézte elő, aki egy átlagos októberi pénteken elhagyta őt a Testify My Innocence gitárosáért.

Úgy százhusz kilométeren múlt a tragédia. Ha aznap este a Black Sheep Zalaegerszeg helyett Kecskeméten vagy Szolnokon játszik, akkor Hegemony odaért volna a bulinegyed egyik kis utcájában megbúvó Beat On The Brat Klubba, mielőtt a színpadról lejövő Kétharmad az ölébe ülteti az ott szórakozó Glóriát. Bár sokkal valószínűbb, hogy a Zalaegerszeg–Budapest távolság nem sok szerepet játszott a helyzetben, a lány előre megfontolt szándékkal vetette magát az üresen tátongó ölbe. Ahogy Puska a tulaj Gasmantól megtudta később, a Testify My Innocence betyáros unplugged koncertet nyomott, alig akarta leengedni őket a színpadról a közönség, így senki sem csodálkozott, mikor az utolsó ráadás után Glória Kétharmadnál landolt.

Kétharmad becenevének semmi köze nem volt a politikához, Puska szerint két politikai pártnál többet biztosan nem tudott volna felsorolni a pszudogótikus riffjeiről elhíresült gitáros. A névadáskor hatalmas farka ihlette meg barátait, szerintük még a kétharmada is otromba túlzás lett volna. Zenésztársai elismerték

és széles körben népszerűsítették Kétharmad kivételes adottságát, ahogy egy pusztamérgesi mangalicatenyésztő büszkélkedik a legszebbre hizott példányával, de a koncert utáni zuhansorrendet szigorúan betartatták vele. Mindig utolsónak engedték a csap alá a gitárost, nehogy leküzdhetetlen kisebbségi komplexussal vágjanak neki az éjszakának. Kétharmad a Testify My Innocence mellett egy tematikus side projectet is futtatott. Két, hasonló méretekkkel bíró haverjával hozta össze a Monsters Of Rock nevű triót, amely már dalcímeivel (*Markodban tartasz, Elmegek, Áll az árbóc, Hosszú kések éjszakája*) is a központi mondanivalóra fókuszált. Glória döntésében nyilván nem elhanyagolható szerepet játszhatott Kétharmad legendás vonzereje, gondolta később Puska, de sokkal inkább a Black Sheep leszálló ágba kerülése lehet a történetek előzménye. A Testify My Innocence-t ő is figyelte egy ideje, egy komoly rivális lehetőségét látta meg bennük, ezért többször is elment a koncertjeikre. A riválisokat komolyan kell venni, mondogatta gyakran a turnébuszban, nem le-, hanem megnézni kell őket, különben egy nap majd durcás óvodásként pufoghatunk, hogy mikor húztak el mellettünk ezek a kis senkik. Friss, intenzív, kastélyrockos hangzás, bugyuta angol szövegek és előkelő, a XIX. század burzsoáziáját megidéző fellépőruhák jellemezték a Testify-t, rádásul a zenészek úgy hat-hét évvel fiatalabbak voltak a Sheep tagjainál. Nem csoda, ha a tinédzserek körében szépen elindultak felfelé. Már csak egy szép kastély kell nekik, gondolta Puska, de előbb-utóbb valamelyik apuka csak mögéjük tol egyet.

– Hej, Móni! – szólt oda a részeg Kétharmad a félhomály miatt még hunyorgó Hegemonymnak, mikor a Black Sheep tagjai beléptek a Beatbe. – Karmolom a csajod. Ugye nincs harag, tesa?

Kétharmad mondatai nem jutottak el Hegemony tudatáig. Ledermedt az elé táruló látványtól és Glória zavart, bocsánatkérő mosolyától. Úgy állt a zajos klub közepén, mint egy frissen leleplezett köztéri szobor, aminek átadóünnepségét egy felhőszakadás zavarta szét, és hirtelen rászakadt az utca rémisztő üressége. Imi Hendrixnek jobb volt a reakcióideje, középiskolás korában a SZEOL Ultras tagjaként számos férfias összecsapást élt meg a rettegett algyői és mórahalmi szurkolókkal, gondolkodás nélkül megindult hát Kétharmad felé. Puska még idejében elé ugrott és lefogta.

– Hagyd a fenébe ezt a faszt, nincs szükségünk újabb balhéra – súgta a feldühödött gitáros fülébe. Valahogy összerántotta a Black Sheep többi tagját, és Hegemonyt maguk után húzva elhagyták a klubot. Glória még utánuk futott, valamit kiabált, de Puska olyan lendülettel tolt ki Hegét a klub ajtaján, ahogy régen az ellenfél támadóit centerpozícióból a vízben, így az énekesnek esélye sem volt meghallani a lány mentegőzését.

Ez az este vezetett az egyéves zenekari leálláshoz. Hegemonymnak szembesülnie kellett a fájdalmas és megalázó helyzettel, hogy a csaját lenyúlta egy röhejes kastélyrock-zenekar gitárosa, Puska viszont azonnal lefogta: Glória elvesztésénél sokkal nagyobb a baj. Fordult a könnyűzenei szélirány, amit az elmúlt hetekben már ők is megtapasztalhattak. Ha Glória dobja

a magyar klubéletben magasan jegyzett Black Sheep énekesét egy felszálló ágban lévő, de országos ismertséggel még nem rendelkező banda gitárosáért, akkor hamarosan megmozdul a piac, a koncertszervezők és a klubvezetők újrapozicionálják a zenekarokat a fesztiválszezon után, és ebből ők nem fognak jól kijönni. Pedig idén a legtöbb fesztiválon már nagyszínpadosak voltak. Igaz, a délután négy órai kezdés a gigaszívás kategóriába tartozott. A tűző napon kellett szórakoztatniuk pár száz másnapost, akiknek legtöbbször fogalmuk sem volt arról, kik játszanak, csupán a hangos zenétől nyáladzani kezdtek, mint Pavlov kutyája, és karjukat az ég felé dobálva rohantak a színpad elé ugrálni. A Black Sheep tagjai azzal vigasztalták magukat, hogy ezen a pályán lépésről lépesre kell haladni; végre sikerült betenni a lábukat a nagyszínpadra, jövőre biztos ki tudnak harcolni egy későbbi időszávot. Glória döntésével ez a biztató jövőkép kezdett halványulni.

Hegemony hiába próbálta a következő napokban, hetekben visszakönyörögni magát Glóriához, hiába írta meg a *Glória bolygó* című lírai balladáját, benne a később legendássá vált „*helló, bébi, életfogytig tart a lázám / vég nélkül bolyongtam, míg landoltam nálad*” sorral, a lány széttartó belső útjaira hivatkozva nem engedett a kérlelésnek. Ha egy prémium grupi elhatározza magát, gondolta keserűen Puska, még egy *Most múlik pontosan* vagy egy *Szívrablás* sem térítheti el szándékától, muszáj követnie ösztöne parancsait. Mikor Hegemony végérvényesen szembesült Glória elvesztésével, elkezdett reggeltől estig inni, noha egyáltalán nem tartozott a nagyívó zenészek táborába. Ha nem volt koncert,

vagy nem Glóriával portyázott a hétvégén, napokig nem ivott egy kortyot sem. Inkább spirituális kapcsolatban állt az alkohollal, különböző hangulatokba próbálta hozni magát az ital segítségével. Ahogy Kosztolányi szagolgatta írás közben az íróasztalára helyezett, különböző illatanyagokat tartalmazó üvegcséket, futott át Puska fején, mikor az énekes lakásában összegyűjtötte a szétdobált üres palackokat, valószínűleg Hege is így igyekszik megfelelő lelkiállapotba hozni magát az eltérő erősségű és színű piákkal.

Kosztolányitól eltérően Hegemony most nem kutató különböző hangulatok után, sokkal inkább azzal kísérletezett, milyen gyorsan tudja eszméletlenül inni magát, és mennyi időt képes ebben az állapotban tölteni. Halálosan szerelmes volt Glóriába, vagy sikeresen elhitette magával ezt az érzést, és a lány elvesztéséért magát hibáztatta. Hirtelen esett szét a korábban biztonságosnak és erősnek hitt világa, a zenekari kudarchoz párosuló magánéleti veszteség úgy gyúrta le, mint egy tisztás közepén álló boldog kirándulót a váratlanul több irányból is dőlni kezdő fák. A menedzser lemondta a közelgő koncerteket, és a zenészekkel együtt türelmesen várta a gyász munka végét, de egy hónap után megelégtelte Hegemony önpusztítását. Bepakolta az énekes cuccait egy bőröndbe, elvett tőle minden pénzt és alkoholt, átszállította magához és bezárta újlipótvárosi lakásába. A zenészekkel együtt abban bízott, hogy szigorú felügyelet és odaadó támogatás mellett talpra tudja állítani.

A következő napokban Hegemony az összes elvonási tünetet produkálta a kézremegéstől a hallu-

cinációig, majd heveny depresszióba zuhant, végül a lakásból sem volt hajlandó kilépni. Az alternatív kúra kudarca után egy pesti kórház pszichiátriájára fektették be a barátai, ahonnan orvosai tanácsára pár hét múlva átszállították egy vidéki, bentlakásos intézménybe. A kilátástalanul elhúzódó terápia miatt döntött a zenekar a leállás mellett. A dalokat ugyan Hegemony és Imi Hendrix közösen írta, de a zenekar lelkének egyértelműen a sejtelmes hangú énekes számított, a közönség elsősorban vele azonosította a bandát, a többieknek így eszébe sem jutott új frontembert keresni.

A Black Sheep gyorsan szétszéledt. A Gúnár–Jóság páros hippiszakállal és napszemüvegben próbált megbújni a lottóshow zenekarában, Gomez egy új romkocsmá rezidens DJ-je lett, Imi Hendrix fakezű tinédzsereknek tanította otthon Slash riffjeit és nem járt sehova, annyira le volt égve, míg Bozon hazaköltözött a szüleihez Csongrádba, sci-fi könyveket olvasott és a falat nézte naphosszat.